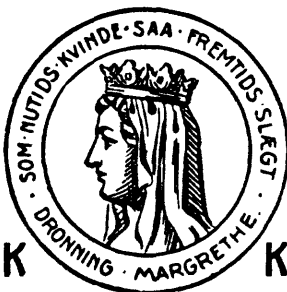

KVINDEN OG SAMFUNDET

Dansk Kvindesamfunds
Formaal er at arbejde for
Kvindens politiske
Valgret og Valgbar-
hed samt at virke til
Fremme for Kvindernes

almene Udvikling, for
deres Uddannelse til selv-
stændigt Erhverv og for
at forbedre deres Stilling
i Familie, Samfund og
Stat

UDG. AF DANSK

KVINDE-SAMFUND

27. Aarg.

15. December 1911.

Nr. 21

Fyrretyve Aar.

Fyrretyve Aar. — Der sidder en Kvinde paa et Bjærg; hendes Klæder er tunge af Støv, hendes Fødder er saarede af Vejens Sten. — Hun hviler Kinden i den magre Haand og stirrer med et fjærnt Udtryk i sit tankedybe Blik tilbage over sin Ørkenvandings Vej.

Langt ude i Synskresen begynder den, Afstandens Taager skjuler den for almindelige Menneskeblikke, men hun ser den tydelig afstukken ligge bag sig, som hun saa den foran sig hin første Dag for fyrretyve Aar siden. Hun ser Skoler rejse sig af Ørkensandet paa dens Sider, og hun ser en Skare unge Kvinder gaa ud fra disse Skoler og skabe frodig Plantevækst der, hvor før var idel Tomhed. Hun ser Vejen slynge sig videre mellem beskedne, nøjsomme Hjem, hvor Hustruen, værnede af en frindsindet og menneskekærlig Lov, lægger sit Arbejdes Udbytte tilside til sig selv og sine Børn. — Hun ser Vejen trædes bredere og dybere af flere og flere Fødder, og hun hører Kvindestemmer tale varme og indtrængende Ord om Vilkaarenes Ulygthed og Lovens Ubillighed, og hendes Kinder farves svagt, mens hun lytter til Lyden af de henfarne Røster; hun ønsker, hun kunde gribe og fastholde Klangen fra den Tid; hun synes, ingen af de Ord, hun har hørt siden, har ejet den Klang.

Hendes Blik følger Vejen videre; hun ser Kvinder mødes fra alle Landets Kanter og række hverandre Hænderne til et fast og ubrydeligt Forbund —, et Forbund om at vandre Vejen videre sammen imod det forjættede Land, som ingen nævner endnu, men alle drømmer om. Men hun ser ogsaa en Korsvej, hvor Skaren staar stille og spørger utaalmodig: »Hvor længe skal dette blive ved? Hvor er den Vej, der fører hurtigst til Landet, som vi alle længes efter?« Og hun ser Hænderne slippe deres Tag, og nogle pege bort ad en anden Vej, der skal være kortere, og hun ser ogsaa Kvinder skille sig ud og gaa bort ad denne Vej. Men da ser hun sig selv staa op midt blandt de tvivlende og raadville, pege tilbage paa det Land, der har rejst sig af Sandet, overalt hvor Kvindehæren drog frem, og pege udover Sletten, hvor de Gerninger, som endnu venter paa at øves, slumrer som skjulte Kildevæld under Ørkentæppet. Hun hører igen sine manende Ord om Taalmodighed og Udholdenhed og sine advarende Ord om alle dem, som søgte Genvejene til Maalet og døde Ørkendøden derude i Sandet; og de utilfredse tier, Hænderne, som slap, finder atter hinanden, og Toget gaar videre ad den Vej, hun har udpeget.

Og hun ser nye Skoler skyde op langs denne Vej, Skoler, hvor Hjemmets Arbejde